

og Havneraadet i Ribe. Det veed jeg meget godt, thi jeg var selv Medlem af Kommunalbestyrelsen, hvorimod jeg ikke havde Noget med Havnevæsenet at gjøre. Jeg tillod mig, „saaledes som jeg ogsaa gjorde opmærksom paa ved Sagens 1ste Behandling“, at opkaste det Spørgsmaal, om der virkelig var et Naturdyb derude, hvortil man vilde føre Kanalen. Det var forresten Noget, som man ikke skulde have Grund til at betvivle, naar saadanne sagkyndige Mænd — ikke alene Statens øverste Sagkyndige, men ogsaa en fra Holland indkaldt Mand — havde foretaget Undersøgelserne, og saa vilde det næsten være formasteligt af en simpel Mand som mig at opkaste et saadant Spørgsmaal. Da jeg imidlertid af Erfaring vidste, at det kunde lade sig gjøre at opfylde et Gul eller en Sø ved at føre Strømmen igjennem et Vand, saa tænkte jeg, at det ogsaa var muligt at gjøre det ude i Havet, hvis der ikke var et saadant Dyb, og derfor tillod jeg mig at opkaste Spørgsmaalet. Man vil imidlertid se, at dette Spørgsmaal ikke var overflødigt, thi det har viist sig, at der ikke var et Dyb, som Strømmen holdt ryddeligt, og at det bliver ved at fylde op, saa længe man ikke kommer langt nok ud. Det er derfor, jeg tillader mig at sige, at efter den første Plan, som kun skulde koste 19,000 Rd., vilde man være kommen 2,000 Alen længere ud i Søen og havde altsaa været nærmere ved Maalet, og saa havde man ikke anvendt saa mange Penge; thi dette nu udførte Arbejde kostede ikke alene 70,000 Rd., men 44,000 Rd. til, altsaa 114,000 Rd., men Regjeringen bliver desuagtet, som jeg før har sagt, staaende ved det, som den engang har bestemt, og som den høitkerede Minister paaberaabte sig, nemlig kun at ville komme Kommunen til Hjælp med Halvdelen af de 70,000 Rd., og det blev saaledes ansat til 35,000 Rd. Men kunde vel Ribe Kommune gjøre sig klogere end disse Sagkyndige og sige, at det vilde koste mere end 70,000 Rd., og kunde man vel tænke sig, at Regjeringen, naar det virkelig kostede saa meget, vilde sige: Vi have kun lovet at betale det Halve af Overflagssummen. Vi kunne dog virkelig ikke gjøre ved, at, om Overflaget end var rigtigt, dog Pengene

ikke kunde strække til at betale Arbejdet med, fordi Planen var usfuldkommen. Jeg vil ikke paasta, at Arbejdet ikke kunde udføres for 70,000 Rd. efter Planen, men Planen i sig selv var gal, og Ribe Kommune kan saaledes allermindst have Skyld i, at Omkostningerne bleve større. Det er Regjeringen, som „viistnok i den bedste Hensigt“, ved sin lofrende om ikke tvingende Hjælp har ledet os ud i dette Uføre og derefter ladet os sidde, idet man ligesom har sagt: Nu faae I se, hvorledes I kunne gjøre det bedre, og hvorledes I kunne komme i Land. Jeg har nu først gjort disse Bemærkninger med Hensyn til Havneanlægget, hvorom jeg ogsaa har tilladt mig at henvende mig til Udvalget, som jeg troede vilde have taget noget Hensyn dertil, men jeg maa desværre beklage, at Alt, hvad der er fremkommet fra Ribe, og Alt, hvad jeg i god Tro har gjort, fordi jeg ansaa det for min Pligt at fremkomme med alle de Oplysninger, som vare nødvendige, aldeles ikke har frugtet. Jeg beklager dette i høieste Grad, skjøndt ikke for mit eget Bedkommende — thi jeg tager mig det let — jeg kan ikke mene Andet, end at jeg maa være fri for Samvittighedsnag i saa Henseende, da jeg har gjort, hvad jeg kunde, for at fritage mig selv derfor. Smidlertid tror jeg, at der paahviler saavel det ærede Thing som den høie Regjering et stort Ansvar ved at negte at komme Kommunen til Hjælp i den Tilstand, hvori den er, og jeg vil derfor indtrængende anmode hele Rigsdagen om noie at overveie Sagen, førend den — hvad der efter Alt, hvad der er fremkommet, er mest Udset til — siger Nei til de Endringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille. Jeg tør nok sige, at Tiden vil oplyse og vise, at man da ikke har handlet saaledes, som man i Grunden vilde og burde handle, dersom man havde taget Sagen under lidt noiere Overveelse. Jeg kan ikke undre mig over, at man ikke lægger synderlig Vægt paa mine Ord, thi jeg har desværre ikke den Anseelse og Indflydelse som saa mange Andre, men jeg tør nok sige, at, dersom jeg havde været en høitstaaende Embedsmand, saa havde det ikke saaledes gaaet til i Ribe, som det nu er gaaet til. Den Indflydelse og Anseelse,